

да безкръвнитъ си устни и прошепна:

— Синко, спаси селото! Иди!

Млада жена плачеше и кършеше ржце. Невръстно дете протъгаше малки ржчички към него.

— Тате, тате! — викаше жаловито то.

Пътлешковъ го прегърна, цѣлуна го по челото и не можа да каже нищо отъ мъжа.

Времето напредваше. Той излѣзе на двора. Въстаницитѣ го чакаха тѣжни и умислени. Плачъ се носѣше наоколо. Той погледна гората, изъ която бѣ хайдутувалъ. Тя тѣжно клатѣше кло̀ни, сякашъ думаше: „Сбогомъ!“ После хвърли последенъ погледъ наоколо, прости се съ майка си,

прегърна жена си, цѣлуна детето си и се обърна къмъ другаритѣ си: „Простете, другари... Работете за освобождението на нашата скъпа поробена Родина!“ Всички го изпратиха до края на селото.

Ношъта бавно покриваше селото. Нѣкъде далечъ се чуваше сподавенъ плачъ. Тѣмни облаци пропѣлзѣха по небето. Изъ Балкана се разнесе страшенъ ревъ, изви се силна буря. Плачеше майката-земя за своето достойно чедо.

Неговата велика жертва записа името му въ безсмъртнитѣ страници на нашата история.

Стоянъ Г. Стояновъ

орле отъ II кл. — с. Бойчиновци
Фердинандско

БЪЛГАРИНЪ

Сражението ставаше все по-ожесточено. Неприятелътъ напираше силно. Но българинътъ е коравъ и не остѣпва.

— Бийте, юнаци! — извика командирътъ. — Нито крачка назадъ! Да умремъ, но да продадемъ колкото може по-скъпо живота си!

Войниците, легнали въ окопитѣ, мъжествено отбиваха яростнитѣ атаки на врага. Орджията непрестанно бѣлваха адски огнь. Нищо не се чуваше, освенъ грохотътъ имъ, пукотътъ на картечници, пушки и охканията на умиращи.

Все съ по-нови сили идваше неприятелътъ. Много отъ българскитѣ орджия и картечници замлъкнаха, защото войницитѣ около тѣхъ бѣха покосени отъ неприятелски куршуми. Командирътъ пропѣлзѣ до една картечница и самъ откри огнь по настѣпващия неприятелъ.

— Бийте, юнаци! Бийте да докажемъ на врага, че българинътъ е храбъръ и никога не остѣпва.

Но скоро куршумитѣ на картечницата се привършиха. Тогава командирътъ пропѣлзѣ до единъ убитъ войникъ, кждето имаше нѣколко бомби. Взе ги